

Миладин Шеварлић

МАЛА СРПСКА  
КОМЕДИЈА



Миладин Шеварлић рођен је у Београду 1943. Дипломирао је светску књижевност и драматургију. Радни век провео, углавном, у позориштима, као драматург, уметнички директор и управник. Био је, такође, одговорни уредник у Уметничком програму Телевизије Београд и главни уредник издавачког предузећа “Просвета”.

Објављивао песме, позоришне критике, прозу и есеје. Аутор је опуса од око тридесет драмских дела, која су играна у позориштима у земљи и иностранству, на радију и телевизији, те штампана у периодици, збиркама и посебним издањима.

Добитник је четири награде Удружења драмских писаца Србије – чији председник је био у два мандата – затим, награде на Фестивалу праизведби, награде Јоаким Вујић, Стеријине награде и Златног беоцуга за трајни допринос култури Београда.

Миладин ШЕВАРЛИЋ

## МАЛА СРПСКА КОМЕДИЈА

ЛИЦА:

ВУКОБРАТ РАНЂЕЛОВИЋ (50),  
председник градског одбора НСП (Народне социјалне  
партије) у Михајловцу

БОЈАНА РАНЂЕЛОВИЋ (42), његова жена

ЗОРАН РАНЂЕЛОВИЋ (19), њихов син

САВА СЛАДОЈЕВИЋ (45), председник општине  
михајловачке

МИЛКА СЛАДОЈЕВИЋ (36), његова жена

МИШКО ОЦОКОЉИЋ (40), генерални секретар НСП

ВЕРИЦА, млада и заводљива

ПЕРА, фоторепортер “Гласа Михајловца”

ЛАЗА, новинар “Гласа Михајловца”

ЖИКА, келнер у мотелу “Изгубљено јагње”

Дешава се у градићу Михајловцу (Србија),  
почетком XXI века.

Београд, 2008.

## I

## РАНЂЕЛОВИЋ И СИН

*Дневна соба са шрићезаријом у Вукобрајтовој кући. Ујорно звоно на улазним вратиима.*

БОЈАНА: *(Изван сцене)*  
Ево, ево!

*Улази Бојана, шемељна, средовечна, симпатична женица, заврнутих рукава. Криом брише руке, док одлази да ошвори.*

БОЈАНА: Не висимо, штоно се каже, на ауфхенгеру...  
*Ошвара и шроушшја унушра Верицу, веома аштрактивну девојку у крашкој сукњици.*

БОЈАНА: Ах, ти си, Верице! Послуга данас има слободно.

ВЕРИЦА: Оппростите, госпођо Ранђеловић, ја сам, изгледа, била мало сувише упорна.

БОЈАНА: Не секирај се, Верице, младе генерације и треба да буду упорне. И каква, молим те, госпођа Ранђеловић?! Толико се знамо... Мада се ретко виђамо, али то није... Слободно ме зови “тетка Бојана”. Ако тражиш Зорана, ено га у соби, са слушалицама на ушима, и тако цео дан... Не знам шта то слуша, устручавам се, дете, и да га питам... Ево, сад ћу ја да га извучем из те његове...

ВЕРИЦА: Не, не, госпођо...

БОЈАНА: Тетка! Рекли смо: “тетка Бојана”. Ако хоћеш нешто, неко пиће, ја знам да ви, млади, и попијете, па и попушите понекад, како се оно зове...? Али, шта је – ту је... Док га ја не потерам из оне његове...

ВЕРИЦА: Не, не, госпођо... тетка Бојана, ја тражим господина Ранђеловића.

БОЈАНА: Ах, тражиш Вукобрата? Па, што не кажеш? Али, данас је недеља, сине!

ВЕРИЦА: Знам да је недеља, али, стигла је хитна порука из Београда.

БОЈАНА: По мом скромном схватању, по мом искуству, ако хоћеш, хитне поруке из Београда никада не обећавају ништа добро.

- ВЕРИЦА:        Ја, само, морам...
- БОЈАНА:         Разумем, разумем.
- ВЕРИЦА:         Звала сам га на мобилни већ трипут, али, увек је недоступан.
- БОЈАНА:         Знаш, сине, он на пецање никад не носи мобилни.
- ВЕРИЦА:         Значи, господин је на пецању?
- БОЈАНА:         Значи, господин је на пецању.
- ВЕРИЦА:         Где?
- БОЈАНА:         Где? Зли језици кажу да он и не иде на “то” пецање...
- ВЕРИЦА:         Него, на које?
- БОЈАНА:         Него, на “оно”!
- ВЕРИЦА:         На “оно”?
- БОЈАНА:         На “оно”, на “оно”! А, возача пошаље на “то”, и возач му налови свеже рибе, коју господин Вукобрат, после, донесе кући... После “оног”! Схваташ?
- ВЕРИЦА:         Па...
- БОЈАНА:         Тако причају зли језици михајловачки, а онда моје комшике мени све то пренесу... Све, као, неће... Неће да ме повреде, а видим очи им горе од нестрпљења да ми што пре потанко испричају... Али, ја, сине, не дајем на то ни пет пара... Моја покојна мати је говорила, сине, не веруј док не видиш. Зар није тако најбоље?
- ВЕРИЦА:         Јесте, јесте, тетка Бојана, али, како ја њега сад да нађем?
- БОЈАНА:         Сад, никако, јер, то би било, схваташ... Али, ако мало сачекаш овде, он ће ускоро доћи и донеће две-три киле свеже рибе. Кад је ручак у питању, он је потпуно тачан. Зато ја морам да завршим лепињице на време, а теби ћу Зорана позвати да ти прави... Нисам ти причала за лепињице? Ти сигурно знаш да смо ми раније држали пекару, док Вукобрат није постао... Како се, оно, каже?
- ВЕРИЦА:         Председник градског одбора.
- БОЈАНА:         Ма, не то, него, оно друго... Тајкун. То! Увек забора-вним... Пекара је традиција у породици Ранђеловић. Још на Косову, његов деда Вукобрат држао је пекару. У Пећи. Сад, тамо, кажу, нема ниједног Србина. А, и шта ће тамо? Знаш, куповни хлеб се у овој кући

уопште не једе, јер то и није хлеб, то је, да простиш, сине, обично ђубре... Више личи на вату, или, ако је бајат, онда на стиropop. Зато ја, за моју породицу, правим лепињице. Отворила бих ја пекару поново, али, Вукобрат сматра... Сад ћу ја Зорана...

*(Крене, ња се враћи)*

Ево, како се праве. Ако се некад удаш...

ВЕРИЦА: Нисам сигурна, тетка Бојана...

БОЈАНА: Не, не... Таман посла! У брашно се, на суво, умеша прашак за пециво и со. Дода се млаке воде и мало уља... Ја обично стављам маслиново...

*Улази Зоран, леђушкаст младић у њајникама и цинсу, са слушалицама на ушима. Занет, не примећује мајку, ни Верицу. Креће ка излазним вратима, љоворећи за себе.*

ЗОРАН: Нин хао ма?

ВЕРИЦА: Во хао, нин не?

ЗОРАН: *(Пошћо их је угледао)*  
О, Верице! Ти говориш кинески?

ВЕРИЦА: Пошто ће у Михајловцу ускоро бити више Кинеза него Срба, ми, из председничког кабинета, морамо да знамо понеку кинеску реч. Једнога дана, они ће бити наши гласачи.

ЗОРАН: Можда и једини.

БОЈАНА: То је, значи, био кинески? Да сам јуче умрла... Е, па, остављам вас да причате на кинеском, а ја одох да завршавам лепињице. За Вукобрата је ручак светиња. Не кажем једина, али...  
*(Изађе)*

ЗОРАН: Боље би вам било да учите шиптарски.

ВЕРИЦА: А, одакле теби тај кинески диск?

ЗОРАН: Дао ми један Кинез који ми набавља робу.

ВЕРИЦА: Робу? Како то да схватим?

ЗОРАН: Као робу. Данас је ионако, све роба. Помало завијамо... Пиће?

ВЕРИЦА: Твоја мама ми је нудила, али...

ЗОРАН: Мама воли да жваће. Некад си пила мартини.

ВЕРИЦА: Памтиш?

- ЗОРАН: Суви.
- ВЕРИЦА: И, шта још памтиш?
- ЗОРАН: Све...  
(Покушава да је загрли)
- ВЕРИЦА: Не, не! Ја сам на дужности!
- ЗОРАН: Постала си професионалац, од како си се уватила са мојим ћалетом.
- ВЕРИЦА: Зоране! Ја само, за разлику од тебе, зарађујем за живот. Некад си био пристојан, па и помало стидљив дечко, мада си се увек трудио да оставиш другачији утисак...
- ЗОРАН: На вр' су ми се попели михајловачки тајкуни и професионалци. До јуче кер није имао за шта да их увати, а данас – авиони, камиони, ципови...  
Даме и господа, све мој до мојега!
- ВЕРИЦА: То је само транзиција, Зоране. Да нема тих михајловачких тајкуна, ти би морао добро да засучеш рукаве, а не да седиш у вили с погледом на Белицу и да, кобајаги, учиш кинески.
- ЗОРАН: И то је тачно. Нин хао ма? Стиже мартини!  
(Приноси чашу)
- ВЕРИЦА: Хвала. А, ти?
- ЗОРАН: Ја пијем домаћу ракију. Кајсијевачу. То је михајловачки “бренд”. Произведено у ћалетовим подручјима.  
(Сија себи)  
Видиш, пише “Ранђеловић и син”, јер ћалетов сан је да ја завршим економију у Београду и да једнога дана – после много, много година – наследим од њега фирму. Живели! За старе дане!
- ВЕРИЦА: Ја бих, радије, за нове. Хајде, кажи – кад већ имаш могућности – зашто не одеш у Београд да студираш, него крадеш Богу дане у Михајловцу?
- ЗОРАН: Ја волим Михајловац. Ја не волим Београд. Сувише велики, и сувише прљав град за мој укус. За мој провинцијски укус.  
(Пауза)  
Знаш, понекад ми дође да узем од ћалета мало лове и да средим ону нашу стару породичну пекару. Ту бих ја ставио “Ранђеловић и син”.

- ВЕРИЦА: Па, добро, Зоране, нећеш ваљда, да будеш пекар?!
- ЗОРАН: Ма, не, само кажем, онако... Мада, ко зна?
- ВЕРИЦА: Хајде, молим те! Упао си у бедака.
- ЗОРАН: Рекао сам ти. Волим Михајловац. И...
- ВЕРИЦА: И?
- ЗОРАН: И, ништа.
- ВЕРИЦА: И?
- Пауза.*
- ЗОРАН: Па, ето... Волим, још увек, тебе. Шта могу?  
(*Ухвати је за руку*)
- ВЕРИЦА: Немој...  
(*Помилује ња њо коси*)  
И ти си мени драг, али, ми смо сувише различити.  
(*Пољуби ња у усна*)  
Мој мали, сентиментални дечко...  
(*Нагло промени џон*)  
Слушај, Зоране! Ја ћу одавде отићи, кад-тад. У Београд. А, једнога дана, можда и даље. Ко зна? Ништа ме неће овде зауставити!
- ЗОРАН: Па, и ја идем у Београд.
- ВЕРИЦА: Ти?
- ЗОРАН: Рекао сам ти! Отац инсистира да студирам економију, па да и ја једнога дана постанем... Схваташ! Авиони, камиони... Пустео ме је годину дана да се одмарам, да мало учим кинески. Ти знаш, он послује и са Ки-незима... Ја бих преузео тај део... Нин хао ма?  
(*Гледа је са осмехом, очекујући њену реакцију, која изостаје*)  
Ми имамо и стан у Београду, тамо, на оном, како се зове... Обилићевом венцу, у самом центру...
- ВЕРИЦА: Значи? Моћи ћемо понекад да попијемо кафу код "Црвеног петла".
- ЗОРАН: Код "Црвеног ..."?
- ВЕРИЦА: "Петла". Показаћу ти, ништа не брини.
- ЗОРАН: Зашто "понекад"?
- ВЕРИЦА: Хајде, добри мој дечко, сипај ми још један мартини!
- ЗОРАН: (*Сипа јој*)  
Могли бисмо...



- ВЕРИЦА: Шта?
- ЗОРАН: Па, мислим, могли бисмо...
- ВЕРИЦА: Хајде, за сада, да попијемо. Живели!
- ЗОРАН: *(Дуžo је љеда)*  
Знаш, тај стан је велики, лепо намештен, то је урадио један познати београдски дизајнер, неки Степић, можда си чула... Има терасу, са цвећем... Једна жена долази и то одржава... Тако да... То је... Живели!
- ВЕРИЦА: Да ли ти то мени нешто нудиш?
- ЗОРАН: Па... Видиш, ваљда!
- ВЕРИЦА: А, пекара?
- ЗОРАН: Ма, пусти пекару!
- ВЕРИЦА: Сав си се зацрвенео, дечко.
- ЗОРАН: То је, ваљда, од кајсијеваче... Много је јака...
- ВЕРИЦА: *(Помилује ља љо образу)*  
Причаћемо још. Има времена.
- ЗОРАН: Тако бих хтео да те пољубим, још једном!
- ВЕРИЦА: Па, хајде, пољуби ме!
- Зоран је љуби. Сјоља се чује звук аутомобилског мотора. Зоран се шрѓне.*
- ЗОРАН: Тага!
- Одмичу се једно од дружо. На улазним вратица се јојављује Вукобрати, крујан, љећаи, у риболовачком оделу, са кесом љуном рибе у руци.*
- ВУКОБРАТ: Зоране, донеси једно ладно пиво!  
*(Верици)*  
Откуд ти, дете, овде?
- ВЕРИЦА: Господине Ранђеловићу...
- ВУКОБРАТ: Јак сам ти ја господин, види на шта личим!
- Улази Бојана, с кухињском крјом у руци. Зоран из фрижидера, који сјоји у шрјезаријском делу, доноси оцу љиво.*
- БОЈАНА: Стиже ли, домаћине?
- ВУКОБРАТ: *(Најљеже из флаше)*  
Види, колико сам ти рибе донео!  
*(Пружа јој кесу)*
- БОЈАНА: *(Узима кесу, љеда унућра)*  
Ко је пецао?

- ВУКОБРАТ: Како, ко?
- БОЈАНА: Ти, или возач?  
(*Намиђује Верици*)
- ВУКОБРАТ: Шта причаш, какав возач?
- БОЈАНА: Па, наш. Сима.
- ВУКОБРАТ: Ајде, иди тамо у кујну, носи ту рибу. И, не торочи толико. Ајде!
- БОЈАНА: Добро, добро... Много си опасан за мој укус!  
(*Оиџи намиђне Верици, ња изађе, са рибом*)
- ВУКОБРАТ: (*Смешиа се у фојџељу*)  
Шта ћеш да попијеш, мала?
- ВЕРИЦА: Па, не знам... Можда један мартини, ако...
- ВУКОБРАТ: Сипај, сине! Вас двоје се знате, колико се сећам...
- ЗОРАН: (*Сиџа*)  
Изволи!
- ВУКОБРАТ: Претпостављам да је нешто хитно.
- ВЕРИЦА: Веома хитно, председниче.
- ВУКОБРАТ: (*Зорану*)  
Хајде, сине, ми ћемо овде мало да радимо.  
(*Гледа на саџи*)  
Али, не дуго, јер ручак се опасно приближио. И дај  
'вамо једно пиво!
- Зоран му даје џиво, ња изађе.*
- ВУКОБРАТ: (*Наџеђне из боце*)  
Па?
- ВЕРИЦА: Јавио ми се, из Београда, генерали секретар, господин Оцокољић.
- ВУКОБРАТ: Теби?!
- ВЕРИЦА: Да, мени. Ви на пецање не носите мобилни.
- ВУКОБРАТ: Он, ваљда, долази сутра?
- ВЕРИЦА: Хтео је да, пре посете општини и господину Сави, посети вас, као председника градског одбора странке, али инкогнито. Хоће да разговарате у четири ока и да то остане у тајности. Поготово, господин Сава не сме ништа да зна.

- ВУКОБРАТ: Кријемо се, значи, од председника општине и члана главног одбора наше странке?
- ВЕРИЦА: Зато ће сутра ујутро доћи право овамо, у вашу вилу...
- ВУКОБРАТ: Овамо?
- ВЕРИЦА: Сматра да је овде најбезбедније.
- ВУКОБРАТ: Хм... Још један мартини?
- ВЕРИЦА: Па, може, ако...
- ВУКОБРАТ: (*Гледа на сај, сија јој*)  
Нисам знао да сте толико интимни.
- ВЕРИЦА: Ко, председниче?
- ВУКОБРАТ: Не прави се, нисам ја Зоран... Ти и Мишко Оцокољић!
- ВЕРИЦА: Не, то је само службено.
- ВУКОБРАТ: А, можда... Можда му се и допадаш? Знаш какви су мушкарци...
- ВЕРИЦА: Па, не баш... Само сам приметила да се многи окрећу.
- ВУКОБРАТ: Гле ти ње! Па, слушај, добра си... Мислим, риба...
- ВЕРИЦА: (*Усијаје*)  
Договорите се, председниче, ко ће да ми се удвара, ви или ваш син.
- ВУКОБРАТ: (*Смешка се*)  
Ајде, ајде, седи још мало!
- Верица седне на ивицу столице. Пауза.*
- ВУКОБРАТ: И, шта је још рекао?
- ВЕРИЦА: Ништа више.
- ВУКОБРАТ: Није рекао о чему жели да причамо?
- ВЕРИЦА: Не, само да је важно и поверљиво.
- ВУКОБРАТ: Он теби, значи, верује...
- Верица сркуће мартини.*
- ВУКОБРАТ: Добро, нећу у то да улазим. И ја ћу ти веровати.
- ВЕРИЦА: (*Појије мартини, одложи чашу, усстане*)  
Хвала, председниче!

**МРАК**

## II

## ОЦОКОЉИЋ

*Простор као у првој слици. Јуџиро. Вукобрајџи, у раскошном, комодном, црвеном баде-манџилу седи у фојџели, џуџи џомџус и џиџе кафу из велике џоље. Чиџа новине (“Глас Михајловца”) и слуша радио. Са радија се чује весела музика, а заџиџм џлас сџикера.*

ГЛАС

СПИКЕРА: Добро јутро! Јавни медијски сервис “Радио Михајловац” жели вам пријатан и успешан дан. Ваше је право да знате све – зар не? Данас у наш град долази уважени и драги гост, генерални секретар Народне социјалне партије, већинске снаге у нашој локалној самоуправи, партије која је већ толико учинила за развој овога краја. Домаћини господину Мишку Оцокољићу биће наш председник општине, Сава Сладојевић и председник градског одбора НСП, Вукобрат Ранђеловић

*Са радија џоново весела музика.*

ВУКОБРАТ: Мангупска посла! Онај ко контролише медије, прво ставља своје име! Е, глупи Вукобрате! До сад си могао да купиш пет радио станица, сељаку један! И пет новина!

*Гужва новине и баца их на џод. звони му мобилни џелефон.*

ВУКОБРАТ: *(У џелефон)*

Да? Хало!

*(Усџане, искључи радио)*

Марш! ... Не кажем вама... Кажем овом објекту... Радио апарату... Ви сте, Оцокољићу? ... Чекамо, чекамо... Разумем... Извините, разговарам с глупим радио апаратом, то јест... Да, да, биће све у најбољем реду... Без бриге! Конспирација је један од стубова нашег демократског живота, разумео сам... Чекам вас. Примљено.

*(Искључи џелефон)*

Пи, ’бем ти будалу! Шта ови Београђани замишљају...

*(Виче)*

Бојана! О, Бојана!

*Улази Зоран, са слушалицама.*

ВУКОБРАТ: Нисам тебе звао!

ЗОРАН: Во хао, нин не?

ВУКОБРАТ: Шта булазниш од јутра?

ЗОРАН: Учим кинески.

ВУКОБРАТ: Бар да учиш! Него вртиш те две реченице... Доћи ће време када ћете га учити ко беле лале!

ЗОРАН: Хоћу у Београд, на студије.

ВУКОБРАТ: Како?

ЗОРАН: У Београд. Доста сам овде седео беспослен.

ВУКОБРАТ: *(Крсџи се)*  
Хвала Богу да си се опаметио, мада ја сад немам времена за...

ЗОРАН: Кад ти имаш времена?

ВУКОБРАТ: Слушај, безобразниче, да ја имам времена, ти га не би имао!

*(Иронично)*

А, зар нећеш да реновираш нашу стару, породичну пекару и да правиш еколошко пециво од интегралног брашна?

ЗОРАН: Хоћу у Београд!

ВУКОБРАТ: Сумњива ми је тако нагла провала памети. Али, сад ми долази Оцокољић, овде имам важан састанак.

ЗОРАН: Ко?

ВУКОБРАТ: Шта те брига, иди, зови мајку!

*Зоран излази. Вукобрајт диже новине с њода. Пеђла их и сџавља на сџо.*

ВУКОБРАТ: Пре свега, мора ред да се успостави! Шта каже? Београд! Студије! Да ли је могуће?!

*(Крсџи се)*

Мислио сам да му је ова мала потпуно мозак попила... Вукобрате, Вукобрате, признај да би то било сасвим природно...

*Улази Бојана, с његовим оделом на вешалици, кошуљом и кравајћом.*

ВУКОБРАТ: Где си ти, богати, жено?! Сад ми се јавио Оцокољић, само што није стигао!

- БОЈАНА: Чекала сам да Стана опегла панталоне, и том приликом сам нашла у џепу ово! Тражим објашњење!  
(*Пружа њему длан, на којем стоји презерватив, ујакрован у шарену фолију*)
- ВУКОБРАТ: Шта си нашла?
- БОЈАНА: Па, ово!
- ВУКОБРАТ: Шта је то?
- БОЈАНА: То ти мени кажи!  
(*Даје му презерватив*)
- ВУКОБРАТ: (*Преврће га њо рукама*)  
То је... Па, то је, брате...
- БОЈАНА: То је, брате, презерватив, или, како ви волите да кажете: куртон!
- ВУКОБРАТ: А, што ти мени претураш по џеповима?
- БОЈАНА: Не може жена преко куртона да ти пегла панталоне!
- ВУКОБРАТ: Добро, дај ми то одело, Оцокољић само што није стигао!  
(*Скида баде-манџил, осипаје у џаћама и џиреџер-мајици*)
- БОЈАНА: (*Пришиска одело на џруди*)  
Не може!
- ВУКОБРАТ: Не лудуј жено, дај ми одело!
- БОЈАНА: (*Повлачи се*)  
Не, не! Нема одела! Лепо ми је мајка говорила: не веруј док не видиш. Е, сад сам видела!
- ВУКОБРАТ: Ма, шта си видела, ког ђавола?!
- БОЈАНА: Куртон!
- ВУКОБРАТ: Ајде, не буди смешна, објаснићу ти после!  
(*Крене ка њој*)
- БОЈАНА: (*Повлачи се*)  
Не!
- ВУКОБРАТ: Хоћеш да ме обрукаш пред генералним секретаром, па да ме олајавају мангупи београдски?
- БОЈАНА: Сам си се обрукао, Вукобрате! Мислим да ја то нисам заслужила!  
(*Плаче*)
- ВУКОБРАТ: Чекај, објаснићу ти!  
(*Појури ка њој*)
- БОЈАНА: Све ми је јасно!

*Бежи са оделом. Насијаје јурњава по соби, око сијола, преврћање сијолица... на крају се Вукобрај сајлетије и пиресе на под. Бојана му приишчи.*

БОЈАНА: Јао, јао! Јеси ли се повредио?

ВУКОБРАТ: Бежи од мене, ћурко!  
*(Лежи на поду)*

БОЈАНА: Чекај, драги! Да видим. Чекај!

ВУКОБРАТ: Повредио сам ногу. Овај зглоб.  
*(Показује скочни зглоб)*

БОЈАНА: Да видим!  
*(Масира му зглоб)*  
Сад ће то теби твоја Бојана...

ВУКОБРАТ: Добро... Боље је. Немамо времена!

БОЈАНА: Кажи ми сад, драги, искрено, зашто си носио тај презерватив у џепу?

ВУКОБРАТ: Па, где да га носим?  
*(Покушава да усипане, прихрамујући на повређену ногу)*  
Ево, признаћу ти.

БОЈАНА: Ђути, ћути! ... Немам ја снаге за то.

ВУКОБРАТ: Признаћу ти.  
*(Поново седа на под)*

БОЈАНА: Ох, Вукобрате! Чекај да попијем једну.  
*(Сија ракије, попије нагло, ња се сиресе)*  
Хајде, сад!

ВУКОБРАТ: Па, ево... Спремио сам га за нас!

*Пауза.*

БОЈАНА: Вукобрате...

ВУКОБРАТ: За нас.

БОЈАНА: Драги, ти ме лажеш! Али, опет ми је тако лакше.  
Лажи ме, Вукобрате!  
Лажи ме!

ВУКОБРАТ: Кад сам ја тебе лагао? Никад! Ево, објаснићу ти.  
*(Смешка се мало поистињено)*  
Мало се стидим, али...

БОЈАНА: Ти?

ВУКОБРАТ: Мушкарци су стидљиви, само то крију. Стиде се своје стидљивости. Зато су често груби...

БОЈАНА: Како ме лепо лажеш, Вукобрате...

ВУКОБРАТ: Покушаћу да ти објасним. Видиш, тај презерватив...

БОЈАНА: Чекај, попићу још једну!

ВУКОБРАТ: Бојана, долази Оцокољић!

БОЈАНА: *(Сића)*  
Ево, ево!  
*(Појије)*  
Хајде, сад!

ВУКОБРАТ: Дакле, тај презерватив прављен је од посебног материјала, који појачава доживљај приликом... Разумеш?

БОЈАНА: Па, отприлике... А, откуд ти то знаш, ако ниси пробао?

ВУКОБРАТ: Баш си дете! Па, рекао ми Шанг – Лин.

БОЈАНА: Ко ти је сад то?

ВУКОБРАТ: Мој кинески партнер. Онај што држи робну кућу на тргу.

БОЈАНА: Ти си то, значи, за нас...

ВУКОБРАТ: За нас. Сачувај га, нек остане код тебе – кад ми је, већ пропало изненађење – па ћемо ми то после да...

БОЈАНА: *(Грли ља)*  
Опрости ми, тако сам понекад љубоморна.

ВУКОБРАТ: Добро, дај ми сад одело! Човек долази с пута. Треба тај доручак да буде... Не смемо да се обрукамо.

БОЈАНА: Не брини. Биће све по договору.

*Звоно на улазним вратима.*

ВУКОБРАТ: *(У њаници)*  
Ево га! Рекао сам ја! Бојана, задржи га мало!  
*(Покушава да обуче њаничало, шито му, због њовређене ноге, њешко њолази за руком)*

*Поново звоно.*

БОЈАНА: Јао, како ћу ја сад?!  
*(Ужурба се њрема излазу)*



ВУКОБРАТ: *(Скакуће на једној нози, изражећи ноћавицу)*  
'Бем ти луду жену! Види, шта ми уради!

*Улази Мишко Оцокољић, виџак, углађен, крајко подишан, у беспрекорном оделу. За њим шрчкара унезверена Бојана. Вукобрајћ покушава да навуче сако, а у исто време једном руком да подигне срушену столицу.*

МИШКО: Жао ми је, госпођо, ви ћете разумети, сад никако не могу да гледам ваше нове саднице... Тамо је спреман протокол... Камере, репортери... Шта је то, Вукобрате?

ВУКОБРАТ: Ништа. Пала столица. Добродошао, секретару! Изволи! Изволи!

*Рукују се. Љубе се на ујадљиво Вукобрајћово инсисирање.*

ВУКОБРАТ: А сад ће госпођа Ранђеловић да изнесе један мали доручак. Сигурно си огладнео после пута.

МИШКО: Не, не...

ВУКОБРАТ: Заједно ћемо! Прво мало пршуте и нашег домаћег кајмака... Па ћемо да бацимо три – четири крменадлице на жар... То је наш прави, домаћи жар... Ладног пива, па онда пуномасног овчијег сира...

БОЈАНА: Имамо и свеже пастрмке, што их је Вук јуче сам упецао.

ВУКОБРАТ: А, пре свега, по једна кајсијевача из нашег подрума... "Ранђеловић и син".

МИШКО: Не, не! Само виски, цигаре и киселу воду. Мада у јавности не пушим, због наших пријатеља из Европске уније...

ВУКОБРАТ: Ипак, један мали завичајни доручак...

МИШКО: Не, рекао сам! Морамо да радимо. Немамо много времена.

ВУКОБРАТ: Бојана, дај киселе воде! Кафу?

МИШКО: Само виски! Без леда.

*Вукобрајћ сића виски у велике, кристалне чаше. Бојана приноси киселу воду.*

БОЈАНА: Још нешто, господине Оцокољићу?

- МИШКО: Хвала! Ако стигнемо, погледаћемо после и саднице.
- БОЈАНА: Дивно! Могу неку и да вам спакујем.
- ВУКОБРАТ: Бојана...
- БОЈАНА: Ево, ево, остављам вас! Имате још киселе воде у фрижидеру... И, ако нешто, још...  
(Излази)
- Вукобрајћ ипружа Оцокољићу велику дрвену кућицу с циџарама. Зайале обојица, срчу лагано виски у ипшину.*
- МИШКО: (Гледа на саић)  
Ускоро ће избори, председниче градског одбора!
- ВУКОБРАТ: Да... Знам.
- МИШКО: Знам да знаш. А знаш ли какво је расположење бирача?
- ВУКОБРАТ: Па, добро је... Добро је расположење... Само, ти знаш, секретару, какви су Срби.
- МИШКО: Какви су?
- ВУКОБРАТ: Добри су, добри... Само, превртљиви, непоуздани.
- МИШКО: А избеглице? Ти имаш ту избеглице са Косова. Надам се да си им обећао нешто.
- ВУКОБРАТ: Па, да! Обећао сам да ће сви да се врате својим кућама. У међувремену, сместили смо их у погоне и баракe фабрике одливака... Пошто фабрика не ради, да послужи нечем корисном.
- МИШКО: Овде, изгледа, ништа не ради, осим твоје и Савине фабрике?
- ВУКОБРАТ: Лењи су Срби, неће да раде. А, дали смо им једнократну помоћ од по три хиљаде динара... Сваком незапосленом... Знаш, секретару, и ми смо се доселили из Пећи, тако да ја саосећам... Тамо негде, шездесетих година прошлог века, отац је све продао. Шиптари су плаћали троструке цене, у то време. Па, реци и сам – ко не би продао?
- МИШКО: Знамо ми све о теби, Вукобрате.
- ВУКОБРАТ: Ја ништа не кријем!
- МИШКО: Онда, реци како послује фабрика?

- ВУКОБРАТ: *(Зайечен)*  
Која фабрика?
- МИШКО: Твоја фабрика, Вукобрате!
- ВУКОБРАТ: Фабричица...
- МИШКО: Слушај, ја нисам порески инспектор! Ја сам твој пријатељ. И више од тога. Ја сам твој претпостављени. Ја сам онај који те води кроз лавиринте партијске хијерархије, а самим тим и финансијске... Дакле, како послује фабричица?
- ВУКОБРАТ: Послује...
- МИШКО: Да?
- ВУКОБРАТ: Сад радимо електронику, пластику и механику. Увозимо неке елементе преко наших Кинеза, а извозимо у Румунију, Македонију, затим Бугарску и нешто на Косово...
- МИШКО: Како стојимо са шверцом? Само немој да ме лажеш!
- ВУКОБРАТ: Стојимо... Кад сам ја тебе...?  
*(Долива му вискија)*  
Ево: још увек цигарете, луксузна пића, нешто електронике и још неке ствари... Постоје... Још увек постоје оне старе везе, и са нашим и са њиховим службама... Тако да...
- МИШКО: Говорићемо отворено, ти и ја. Зато сам дошао. Ти желиш да будеш народни посланик. Да повећаш утицај и радијус дејства, је л' тако?
- ВУКОБРАТ: Па... То сте ми обећали и прошли пут, кад су били избори.
- МИШКО: Поверење партије мора да се заслужи, мој Вукобрате! Друго, не одлучујем ја сам о томе. Дакле, ако желиш да партија теби помогне, мораш и ти њој помоћи.
- ВУКОБРАТ: Ја сам за партију спреман на све!
- МИШКО: Не, све...
- ВУКОБРАТ: И све, ако треба!
- МИШКО: Не, Вукобрате! Само четири стотине хиљада.
- ВУКОБРАТ: Како?! Чега четири стотине...?

- МИШКО: Четири стотине хиљада евра. Као мала финансијска потпора за предизборну кампању.
- ВУКОБРАТ: Проклети Београђани! Хоћете да ме оголите! Душе немате...  
(*Сића себи виски; искаји*)  
Да ви, мало, ипак, не претерујете?
- МИШКО: А нисмо претеривали када смо отерали фирму под стечај, да би ти могао да је купиш за двадесет хиљада евра?  
(*Сића себи виски*)
- Вукобрајн налива себи њоново. Пауза. Гледају се њреко вискија.*
- ВУКОБРАТ: Добро! Двеста хиљада. Толико бих, можда, могао да издвојим.
- МИШКО: Немој са партијом да се играш, Вукобрате! Знаш оно: како дошло, тако и отишло. Не бих волео да...  
(*Сркуће свој виски*)
- ВУКОБРАТ: Ако за Бога знаш, Оцокољићу...
- МИШКО: Хајде, учинићу ти. Волим те, шта могу? Нека буде триста педесет.
- ВУКОБРАТ: Не рачунајте на више од двеста педесет, Београђани!  
*Пауза. Исцијају њиће.*
- МИШКО: Не буди себичан, Вукобрате!  
*Пауза.*
- МИШКО: Последња понуда је триста хиљада евра.  
*Пауза.*
- МИШКО: После тога следе санкције.  
*Пауза.*
- ВУКОБРАТ: (*Осмехне се, дигне чашу*)  
Купљено!
- МИШКО: Ја убрзо путујем у Јагодину, затим у Ђуприју и Парашин. За три дана враћам се овамо и после сат-два одлазим у Београд. Рећи ћу ти искрено, друже: мој положај није лак, ма шта ви овде замишљали... Осећам се као да седим између чекића и наковња. Прво од тебе – извини на изразу – морам да искамчим новац за странку, а онда, од странке – с опроштењем – да искамчим пристанак за твоју номинацију.

ВУКОБРАТ: То значи да опет хоћете да ме заврнете!

МИШКО: Знаш какви су Срби... Шалим се! Мислим да ће овога пута ићи лакше. Тебе тамо сви цене, па и воле. Твој углед у партији расте. Само, уплата мора да легне на онај, теби познати, рачун пре но што се ја вратим из Параћина...

ВУКОБРАТ: Их, брате! Имајте милости!

МИШКО: Како би они у Београду били сигурни да си извршио своју обавезу. Сувишно је да ти говорим да нико не треба да зна за овај наш разговор, а нарочито не наш пријатељ, председник општине, Сава. Морам и од њега да тражим прилог, а не могу да му обећам ово што обећавам теби. Из овога краја може да се делегира само један кандидат, а ти си сада наш избор, Вукобрате.

**МРАК**

## III

## И НА СЛИКУ ДА СЕ РУКУЈЕМО

*Кабинет председника општине михајловачке Саве Сладојевића. За стојчићем, њуним флаша и мезејлука, седе Сава – ћелав, са оџромним стомаком, у скујом оделу, али са раздрљеном кошуљом и ојушићеном кравајом – и Мишко Оцокољић. Овај њоследњи, њо-ремено устјаје и шетја њо кабинету.*

САВА: Та, узмите, гос'н Оцокољићу, кад вас лепо молим! Немојте презрети наше скромно, михајловачко гостопримство! Ви долазите, право с пута, зар не?

МИШКО: Задовољићу се чашом минералне воде.

САВА: Та, немојте, молим вас, господине секретару! Пробајте само мало овога куленчића...

*(Трја у устја)*

И...

*(Мерка)*

... на пример, ове кобасичице...

*(Трја у устја и кобасицу)*

МИШКО: Морамо да радимо, Сладојевићу!

САВА: Да радимо, да радимо!

*(Једе)*

Само се служите, гос'н секретару!

*(Једе. Време ѡролази)*

МИШКО: *(Приђе му, ухваји га за кравају)*

Доста, Сладојевићу! Не ждери више!

САВА: Како, молим? Ја, као домаћин, морам пример да дам... Ево, ја ћу тренутно престати! Ја не морам да једем! Ја, уопште, не морам да једем. Готово!

МИШКО: Мандат председника општине истиче ти за два месеца. Ми хоћемо да те поставимо за народног посланика, а ти се понашаш као свиња!

САВА: Мене? Одлична идеја! Ако треба, од данас сам на дијети! До избора могу да скинем и целих десет... а, можда, и дванаест...

МИШКО: Колико сад имаш, председниче?

- САВА: Па, око... сто четрдесет две ипо... Тако, некако...
- МИШКО: Боље однеси мало тих кобасица у фабрику одливака!
- САВА: Зашто...? Зашто у фабрику?
- МИШКО: Зато што вам тамо седе гладне избеглице!
- САВА: А, да! Ви сте геније, секретару! То је прави маркетинг!
- МИШКО: Подсети ме, Саво Сладојевићу, за колико си, оно, купио михајловачку трикотажу “Срећни дани”?
- САВА: Па, купио сам... Не знам, сад, тачно...
- МИШКО: Хајде, сети се!
- САВА: Шта ја знам...? Било је око десет – дванаест хиљада евра... Само, фабрика је била под стечајем, секретару!
- МИШКО: А, ко ти је то омогућио, Сладојевићу?
- САВА: Зна се ко ми је омогућио. Моја партија. Али, ја сам преузео и дугове...
- МИШКО: Реци ми, да ли су “Срећни дани” сада први произвођач дечије конфекције у овом делу Србије?
- САВА: Па, кад сам способан за менаџмент и маркетинг...
- МИШКО: А, кредити? Ко ти је омогућио повољне кредите?
- САВА: Кредите ми је омогућила моја партија!
- МИШКО: Поштено, Сладојевићу! Дакле, уплатићеш у року од три дана, док се ја не вратим из Параћина, на онај, теби познати, рачун три стотине хиљада евра, а ја ћу се, у Београду, постарати да добијеш поверење као наш једини кандидат за народног посланика из овог краја. Разумеш?
- САВА: Разумем, шефе! Мада, руку на срце, тај износ... Мајку му...
- МИШКО: Шта? Шта?!
- САВА: Ништа, ништа... Захваљујем партији што мисли на мене!
- МИШКО: Тако је већ боље. То би било све, председниче.
- САВА: Ух! ... Хвала! А, да се сликамо?

- МИШКО: Молим?
- САВА: Мислим, за “Глас Михајловца”. “Успешна посета генералног секретара...” И то.
- МИШКО: Слушај, Сладојевићу! О овоме никоме ни речи. Нарочито не твоје колеги, Ранђеловићу. Њему не могу ништа да обећам. Разумеш?
- САВА: Разумем, шефе! Никоме ни речи! А сад, једна мала фоткица... “Успешна посета, обилазак избеглица...” И те ствари...  
(Усијаје с муком, Иде ка врајцима)  
Сад ћемо ми то...  
(Ошвара врајца)  
Изволите, господо!

*Улазе Пера и Лаза. Пера са великим, професионалним фојбоаирајом са блицом, Лаза са бележницом.*

- САВА: Ви знате генералног секретара наше партије... Све су то наши чланови, гос’н Оцокољићу...

*Новодошавши се клањају. Оцокољић механички клима главом.*

- САВА: Да се наместимо ви и ја овако... Можемо и да се рукујемо, то је сад модерно... Видели сте Солану, само се рукује по цео дан...
- ПЕРА: Оппростите, што ја, као прост фотограф... али, то је код нас одавно било... Знате ону нашу стару: “Ајде мала да се сликујемо, и на слику да се рукујемо!”
- МИШКО: Само што даље од овог јела, и пожурите, молим вас, немам више времена!
- САВА: А једна мала изјава, изјавица...
- МИШКО: То остављам теби, председниче.
- САВА: Па, ево, шта мислите, отприлике овако... Ево, овако: Ми смо овде, у нашем Михајловцу, бисеру Шумадије, имали обимне и плодне договоре о даљем...

*Лаза бележи.*

- МИШКО: Ајде, добро, доста више!
- САВА: То ћу ја теби касније, пошто господин секретар сада мора... Само још две-три фоткице за наше новине...

*Сава се намешта поред Мишика, Пера обиграва око њих и фојбографише.*



МИШКО: (Подвикне)  
Доста!!!

*Сви се укоче у местиу и одмакну од њега.*

МИШКО: Хвала, господо! Видећемо се, Сладојевићу. И... не заборави!

САВА: Без бриге, гос'н Оцокољићу! ... Ја ћу вас испратити.

*Мишко и Сава излазе. Новинари њојуре за сћочић и у тишини навале на закуску. Грабе рукама, шријају у усћа и жваћу великом брзином. Најзад се враћа Сава, гежајући се неочекивано хитро, са својим великим сћомаком.*

САВА: Полако, барабе! Оставите нешто и за председника!  
(Седа и он за сћо)

Нисам могао пред овим пицопевцом београдским ни два честита залогаја да прогутам!

*Навали и он на мезе. Грабе храну ћућећи. Чује се само мљацкање. Кад њочисте шањире, завале се у наслоњаче.*

ЛАЗА: Е, сад може по једно пивце, ако дозволи председник.

САВА: Та ти је добра, мој Лазо!

*Узима свако по живо, ошварају и шију из флаша.*

ПЕРА: И...? Какве су новости из престонице?

САВА: Па... Новости су... Новости су, мој Перо... Новости су... Али, да не причате никоме!

ПЕРА: Ајде, бога ти, Саво! Не фемкај се, нисмо од јуче, знам кад си пишо у гаће! Дај још једно пиво, журим д' идем да сликам једну сарану. Умро Чотра.

ЛАЗА: Бог да му душу прости!  
(Одлије мало жива на шейих)

САВА: Не фемкам се, мој Перо, него, ствар је озбиљна! За сада мора да се држи у строгој тајности.

(Нагиње из боце)

Ви знате да ми мандат истиче за два месеца...

(Нагиње из боце)

Е, па, сад су ме замолили да на овим изборима будем кандидат за народног посланика...

*Пера и Лаза ошвљају живо и айлаудирају.*

- САВА: Хвала, хвала, другови! А, шта сте ви очекивали?  
*Куцају се флашама и напјежу.*
- САВА: Само, пазите! За сада – ником ни речи! Нарочито Вукобрат не сме ништа да сазна. Јер би и он, разумете...?
- ПЕРА: Разумемо, али, шта је, онда, пицопевац тражио јутрос код Вукобрата у вили?
- САВА: Шта?!  
*(Исиадне му флаша из руке)*  
Шта...?
- ЛАЗА: То што си чуо, председниче!
- САВА: Он је био...?
- ПЕРА: Он је био.
- САВА: Он је био... Значи, он је... А, откуда ви...?
- ПЕРА: Од часа кад је ушао у град, он је био под надзором.
- САВА: Да... То је добро... Једну ракију! Брзо!
- ЛАЗА: *(Сића му)*  
Полиција и новинарство – стубови су нашег опстанка. Сам си то говорио, председниче.
- САВА: *(Клима главом механички)*  
Тако, значи гос'н Оцокољићу...  
*(Тргне ракију)*  
А, ја сам ти веровао!  
*(Сића себи нову ракију)*  
Сава није глуп, господе! Знам! Све знам! Њему је обећао то исто.  
*(Размишља)*  
Од мене да извуку паре, а њега да поставе за посланика... Схватате!  
*(Пауза)*  
Сада, ми морамо да дамо одговор... Дај још по једно пиво! Морамо озбиљно да размишљамо!
- Натежу сва тројица из флаша. Размишљају.
- ПЕРА: *(Одлаже флашу, пошито је скоро целу садржину попио)*  
Ух, како је тешко размишљати... Увек сам ценио интелектуални рад.

ЛАЗА: Мора да постоји неко решење...  
(Напоје из флаше)

САВА: Увек постоји решење, господо, ако човек није гадљив! Е, па, шта је решење у нашем случају? Решење је... Решење је... Решење је... дискредитација противника!

ЛАЗА: Дискре... Мислиш, упљувавање?

САВА: Тако је, мој Лазо! Стара српска изрека каже: "Ја га плунем, а он, после, нек се брише!"

(Ведро)

Дакле, имам идеју!

(Шапаћом)

Дођите ближе!

Овако ћемо да урадимо...

*Они се нагињу према њему.*

**МРАК**

## IV

## МИХАЈЛОВАЧКА НАМЕШТАЉКА

*Дневна соба у Савином сџану. Сава и Верица. Сава у раздрљеној кошуљи преко напеченог сџомака, Верица у крајкој сукњици.*

САВА: А, сад ми реци, Верице, ко је тебе запослио у Вукобратовом кабинету?

ВЕРИЦА: Па... ви, председниче.

САВА: Ја, разуме се! А, зашто?

ВЕРИЦА: Ваљда... Били сте пријатељ мог покојног тате... И...

САВА: Не! Зато што, као председник општине, бринем о судбини наших младих, надарених, итакодаље... Пиће?

ВЕРИЦА: Молим?

САВА: Питам, хоћеш ли да попијеш нешто?

ВЕРИЦА: Мартини.

САВА: *(Виче)*  
Милка! Милка!  
*(Верици)* Ја ћу, богами, један коњак, да ми се мало смири желудац...

*Улази Милка, раскошно ѓрађена, зрела жена у кућној хаљини.*

МИЛКА: Верице!

ВЕРИЦА: Добар дан, тетка Милка!

МИЛКА: Како си, сине?

САВА: Дај, мила моја, мартини за дете, а за мене флашицу коњака... албанског... Знаш, што су донели они из Тиране, они којима смо увалили дечија оделца...

МИЛКА: Знам, знам, драги!  
*(Осмехне се Верици, ња изађе. Пауза)*

САВА: А, да ли би, Верице, ти била спремна да учиниш малу противуслугу своме... своме...

ВЕРИЦА: Добротвору?

САВА: Па, хајде, рецимо... Мада, ја не волим...

ВЕРИЦА: То је истина, чика Саво.

- САВА: Лепо од тебе, али, да ли би била спремна?
- ВЕРИЦА: Била бих, наравно, само ако могу...
- Пауза.*
- САВА: Видиш... То је, баш, оно што ти можеш.
- Улази Милка, са њићем.*
- МИЛКА: Изволите! Па, дођи нам чешће, Верице!
- Верица се осмехује. Милка се осмехује, ња изађе. Сава њослује око њића. Пауза.*
- САВА: Мало ми незгодно, знаш, сине...
- ВЕРИЦА: Реците, слободно!
- Пауза.*
- САВА: Да ли се теби удвара онај магарац?
- ВЕРИЦА: Који магарац, чика Саво?
- САВА: Па, Вукобрат, сине!
- ВЕРИЦА: Да ли ми се...? Па... Не знам, сад... Знате, чика Саво, немојте погрешно да ме схватите, али, за мном се многи окрећу... Сви, који...
- САВА: Разумем! Разумем, сине. Зато сам те и замолио да дођеш.
- ВЕРИЦА: Чика Саво! Најбоље да будемо отворени. Реците ми, шта, уствари, вама треба?
- САВА: Хоћеш отворено? Ево, отворено! Шта ми треба? Треба ми да заведеш Вукобрата.
- ВЕРИЦА: Како...?
- САВА: Тако, лепо! Ви, жене, ваљда, знате како се то ради!?
- ВЕРИЦА: Али, чика Саво...
- САВА: Не стварно. Само кобајаги да га заведеш, сине!
- ВЕРИЦА: А, зашто бих ја заводила господина Вукобрата? Макар и кобајаги.
- САВА: Па, да га сликамо с тобом за “Глас Михајловца”... У мотелу “Изгубљено јагње”.
- ВЕРИЦА: Шта?
- САВА: Да га компромитујемо у јавности, и, тако, осујетимо његову кандидатуру за народног посланика.
- ВЕРИЦА: Али, зашто?

САВА: Како, зашто? Зато да бих ја могао да се кандидујем! Из нашег краја иде само један кандидат, а онај покварењак, Оцокољић, обећао је обојици. Само да нам паре извуче!

*Верица посматра Саву и сркуће свој маријини. Сава сипа себи чашу коњака, искаји је и одмах налива другу.*

САВА: Кажем ти... Не тражим ја да ти с њим нешто имаш, ако нећеш. Ја сам, сине, човек поштен, породичан... То би била само једна мала михајловачка намештаљка!

ВЕРИЦА: Хвала вам што сте ме запослили, али, ви сте суров и себичан човек!

САВА: Како суров? Како себичан? Шта то причаш, Верице?!

ВЕРИЦА: То што бисте и мене компромитовали, то би била неопходна колатерална штета? Или, шта?

САВА: Покушаваш да дигнеш цену?

ВЕРИЦА: Молим?

САВА: Да дигнеш цену!

ВЕРИЦА: Шта причате?

САВА: Нисам ни мислио да за мене радиш бесплатно. Понављам, ја сам поштен човек. Реци своју цену, Верице!

*Велика пауза. Верица искаји свој маријини, Сава јој одмах, њоново, сипа.*

САВА: Реци, слободно!

*Пауза. Верица њије. Сава чека.*

САВА: Реци, сине! Наши смо.

*Пауза.*

ВЕРИЦА: У том случају, било би најбоље да одем из Михајловца... Одувек сам то и желела. Да одем у Београд, на студије... Али, нисам имала могућности...

САВА: Одлична идеја! Ко једном уђе у Београд, губи му се сваки траг. Одлично! Ништа лакше! Ја ћу ти то омогућити. Трикотажа "Срећни дани" даће ти бесповратну стипендију. Је л' то у реду?

*Верица клима главом и усипаје.*

САВА: Имаш три дана, сине.

*Верица креће ка излазу.*

САВА: Извини! Морам ти рећи још и ово: ако покушаш да ме превариш, знај да је овај град под мојом контролом. Од мене овде нема ко да те заштити... Јави се!

ВЕРИЦА: Јавићу се.  
*(Излази)*

*Одмах улази Милка, као да је чекала иза вратића.*

САВА: *(Радосно)*  
Пристала је! Седи, душо, да попијемо!  
*(Сииа)*

МИЛКА: *(Седа)*  
Значи, да забиберимо Вукобрата!

САВА: Да забиберимо! Увући ћемо и оног његовог сина, наркомана... И он се љубака са Верицом, како чујем. Биће то скандал какав Михајловац одавно није видео. Живели!

*Куцају се.*

**МРАК**

## V

## ИЗГУБЉЕНО ЈАГЊЕ

*Предсобље пред вратицама сећареа, у мошелу "Изгубљено јагње". На вратицама улази Пера, са својом камером, осврће се око себе, наслања уво на вратица сећареа, покушавајући да чује шта се унутра дешава. Маше. Улази Лаза са својом бележницом.*

ЛАЗА:            Је л' то овде?

ПЕРА:            Тише мало! Тако је Верица јавила Сави. Биће са Вукобратам у овом сепареу. Тако је рекла.

ЛАЗА:            А, јеси питао портира?

ПЕРА:            Портир је његов доушник, не би ми тај ништа рекао. Али, онај цип... На самом крају паркинга... То је Вукобратов цип. Је л тако?

ЛАЗА:            Тачно... Логично је да је и он ту. Опасна мала! Какво рипче, сине мајчин!

ПЕРА:            Треба разумети гос'н Вукобрата. И тебе да је позвала, и ти би...

ЛАЗА:            Дотрчо! Не би требало двапут да ме зове.

ПЕРА:            Није то за нас, сиротињу. Имамо си ми своје бабе код куће.

ЛАЗА:            Добро, де! Немој сад да ми убијаш вољу на живот!

*Из сећареа излази келнер, носећи посуђе на послужавнику*

КЕЛНЕР:         Изволите?

ЛАЗА:            Хвала!

КЕЛНЕР:         Питам, шта тражите, господо новинари?

ПЕРА:            *(Кријући апарати иза леђа)*  
Не, Жико... Ми само пролазимо.

КЕЛНЕР:         А, не тражите ништа?

ЛАЗА:            Не, не.

КЕЛНЕР:         Јесте ли сигурни?

*Пауза. Једно време се зледају, ћушећи*

КЕЛНЕР:         Па, прођите, онда, господо!

ПЕРА:            Да, да... Ти си нас, уствари, збунио. Хајдемо!



*Келнер љледа за њима, врџи љлавом, ља и он оде. Убрзо се, на љрсџима враћа Пера, осврћући се око себе, наслања уво на враџи сеџареа, љокушавајући да чује шџа се унутџра дешава. Маше. Улази Лаза, оџрезно.*

ЛАЗА:           Значи, ми само треба да упаднемо.

ПЕРА:           Још не можемо.

ЛАЗА:           Зашто?

ПЕРА:           Чекамо Зорана.

ЛАЗА:           Тачно. Мада није морао клинца да увлачи.

ПЕРА:           Што? Биће већа фртурта! Дупло везано. И ћале и клиња!

ЛАЗА:           Па, оно, јесте... Згодно је то Сава смислио... Значи, навукла је моторог Вукобрата! Неће више да се шепури по Михајловцу к'о пијан тетреб.

ПЕРА:           Тише! Видиш да се стално шуњају неки келнери.

ЛАЗА:           И, шта је рекао клиња, кад си га звао? Ваљда ти није позно глас?

ПЕРА:           Не. Говорио сам преко чарапе... Будите у једанаест сати ту и ту, рекао сам, и сазнаћете нешто веома важно, нешто што би вас могло изузетно занимати... Шта, шта, каже он, глас поче да му дрхти, ко сте ви, о чему се ради...? Дођите, па ћете видети, кажем ја и прекинем везу.

ЛАЗА:           Значи, он ће, сад...

*(Гледа на сатџ)*

Вероватно... Неће моћи да одоли.

ПЕРА:           Ево га, иде! Само озбиљно!

(УЛАЗИ ЗОРАН)

ЗОРАН:         Добро вече!

*(Хоће да љрође, ља се враџи)*

То је, изгледа, овде...

ПЕРА:           Шта, сине?

ЗОРАН:         Чика Перо, добио сам неки... Неки анонимни позив, пре двадесет минута... Ништа не разумем. То су, изгледа, неке барабе... Био сам у кафићу, преко моста. Одмах сам сео у кола и не знам, сад...

ПЕРА:           Да будеш овде у једанаест. Тако су рекли?

ЗОРАН: Па, да! Откуд знате?

*(Смеје се у чуду)*

Нисте, ваљда, ви...?

ПЕРА: И ми смо, сине, добили исти такав позив.

ЛАЗА: Нешто се овде дешава. И то, изгледа, у овом сепареу, овде.

*Показује на вратица.*

ЗОРАН: Хајде да уђемо! Шта чекамо?

ПЕРА: Па, не знам...

ЛАЗА: Хајде! Нема друге

ЗОРАН: Штогод да је, морамо се с тим суочити! Хајдемо!

*Отварају велика, двокрилна вратица. У сепареу седе Вукобраћ и Бојана и вечерају. Придошлице су занемеле од чуда. Пери само шишо не испадне фойоајараци.*

ВУКОБРАТ: *(С надмоћним осмехом)*

Добро вече, господо! Добродошли!

БОЈАНА: Откуд ти, сине?

ЗОРАН: Тата! Мама! Тек сад ништа не разумем!

ПЕРА: Опростите, господине председниче на сметњи... Ми ћемо одмах...

ЛАЗА: Извините, извините!

ВУКОБРАТ: Ништа, ништа! Увек ми је драго да вас видим.

ЛАЗА: Нисмо ми криви, председниче!

ПЕРА: Добили смо анонимни позив да се овде дешава нешто што треба снимити за "Глас Михајловца".

ВУКОБРАТ: Па, да! Председник градског одбора вечера са вољеном супругом у мотелу "Изгубљено јагње"! Зар то није лепа вест за наше новине?

БОЈАНА: Ми дајемо пример грађанима како се негују породичне вредности. А, откуд ти, сине?

ЗОРАН: И ја сам добио позив. Мада, и даље не разумем...

ВУКОБРАТ: Како не разумеш? Без тебе слика не би била потпуна. Стани овде, иза нас!

*Зоран се намешица иза родитеља, и даље нишица не схваћајући.*

ВУКОБРАТ: Хајде! Где је апарат?

ПЕРА: Ево! Одмах, председниче!

*Наилази келнер, носи боцу вина.*

КЕЛНЕР: Шта? Ви сте опет ту? Узнемиравате господина председника! У мотелу “Изгубљено јагње” новинари нису пожељни!

ВУКОБРАТ: Нека, Жико! Направиће нам породичну фотографију за наше новине.

А, после им дај тамо, у оној сали, флашу вискија, на мој рачун.

ЛАЗА: О, хвала вам, председниче!

ВУКОБРАТ: И, донеси медаљоне за овог малог!

КЕЛНЕР: Разумем, председниче!

ВУКОБРАТ: А, сада, господо – та фотографија!

*Вукобрај и Бојана су се приближили једно другом, смеше се ведро; иза њих стоји Зоран, још увек у чуду. Пера се намешта са апаратом, севне блиц.*

**МРАК**

## VI

## МАРТИНИ

*Вукобрајтов ѿајни сѿан. Просѿоријом доминира велики француски лежај. Ту су и две фоѿеље, мали бифе, иѿид. Два ѿела иѿод чаршава, у загрљају. Најзад се чаршав ѿомери, и ми ѿрејознајемо ѿрво Милку, а заѿим и Вукобрајта.*

- МИЛКА: *(Извлачи се иѿод чаршава)*  
Доста... Доста, љубави...
- ВУКОБРАТ: Никад с тобом није доста, Милка, Милкице...
- МИЛКА: И објасни ми, молим те, како се не бојиш да нас не открију овде...? А, ја? Како се ја не бојим? То ми, тек, није јасно. Већ шест месеци! Усред овог солитера...
- ВУКОБРАТ: Најлакше је сакрити се у солитерима. То је проста математика. У овом насељу има осам солитера од по десет спратова, плус приземље. На сваком нивоу има по четири стана. Значи: једанаест нивоа пута четири, пута осам, укупно триста педесет и два стана и међу њима изгубљено ово наше љубавно гнездашце. На самој ивици нашег Михајловца...
- МИЛКА: Гле, гле! И, како ти то само рачунаш!
- ВУКОБРАТ: Не, то сам ја раније, помоћу дигитрона...
- МИЛКА: Мангупе! Не дирај ме! Знаш да морам пре Саве да стигнем кући.
- ВУКОБРАТ: Стићи ћеш...
- МИЛКА: *(Брани се)*  
А, и теби долази Верица! То си заборавио?
- ВУКОБРАТ: *(Гледа на саѿи)*  
Скоро да јесам!  
*(Скаче из креветѿа, облачи ѿанѿијалоне, ѿри ѿом мало храмље на једну ногу)*  
Још ме боли овај зглоб... Признај, како ти се допао наш нови, кинески, презерватив?
- МИЛКА: Облачи се!  
*(И она усѿаје и ѿочиње да се облачи)*
- ВУКОБРАТ: Нашла ми Бојана један, умало главу нисам изгубио...
- МИЛКА: Љубави, неозбиљан си... Замисли, кад би...

- ВУКОБРАТ: Ма, не, Милкице... Само, морао сам и са њом да га испробам...
- МИЛКА: Нека си! Некоме ни две нису доста, а некоме је и једна много...
- ВУКОБРАТ: Добро ми дошло да је поведем у “Изгубљено јагње”. Тако сам је потпуно смирио. Да си само видела њушке оних Савиних пискарала из “Гласа Михајловца”! Џукеле! Хтели су и сина да ми увуку! Хвала ти, Милкице, до неба! Да тебе није било, то би био крај. И моје каријере, и моје породице.
- МИЛКА: Значи, насео би, мој превејани Вучко?
- ВУКОБРАТ: А, ко не би? То ти је као нека врста кокошијег слепила...
- МИЛКА: Мангупе мој...  
(Љуби *џа*)  
Зар мислиш да бих те ја пустила у канце оном мом шмокљану дебелом? Слушај, полудео је кад је схватио да је насамарен!  
(Смеје се)  
Пола сата је преседео у купатилу и повраћао!
- ВУКОБРАТ: Ипак сам се мало плашио за тебе.
- МИЛКА: Немој бити наиван! Он мени бескрајно верује. Просто зато што је њему то потребно... Опрости, мили, али, мушкарци су понекад тако глупи!
- ВУКОБРАТ: Приметио сам.
- МИЛКА: Једини оптужени је сама Верица. Она му је јавила да је све у реду...  
Бојим се да јој не нанесе неко зло. Знам да је спреман на разне гадости...
- ВУКОБРАТ: Не брини! Послао сам је да спава код мог возача.  
(Довршава облачење, везује кравату. Самозадовољно)  
Планирање и предвиђање темељ су сваког успеха...  
Хајде, да тргнемо с ногу по једну!  
(Код бифеа)  
Набавио сам за тебе мартини. Хоћеш један?
- МИЛКА: (И она довршава облачење)  
Па, може... Никад раније ниси држао мартини овде...

ВУКОБРАТ: Доно ми неки Црногорац, прави је. Живели! Планирање и предвиђање... Ранђеловићи су увек, у свим режимима, били на страни власти. То је једна од најважнијих особина наше породице... Сад, кад одем у Београд, за посланика, долазићеш и ти... Знаш да имам стан, тамо. И то колики! Да се мало прођемо по сплавовима београдским. И, да ти купим нешто златно. Једино, да овај твој...

МИЛКА: Њега препусти мени на обраду! Сем тога, имам рођену тетку на Бановом брду.

*Звоно на улазним вратима.*

ВУКОБРАТ: Верица!

МИЛКА: *(Остивља недоицијено тиће)*  
Не бих волела да ме види овде.

ВУКОБРАТ: Ништа лакше! Заједно ћемо у ходник, па ћеш ти у купатило, а ја ћу је увести овамо. Па ти, после, тихо изађи.

МИЛКА: Прво, још један пољубац!  
*(Љуби ја)*

*Поново звоно.*

МИЛКА: Ево, ево...

ВУКОБРАТ: *(Одваја се од ње)*  
Хајдемо! И, кад поћеш, закључај споља својим кључем. За сваки случај.

*Излазе. Ускоро се Вукобрај враћа с Верицом.*

ВУКОБРАТ: Седи, Верице! Раскомоти се...

ВЕРИЦА: Журим! За мене у Михајловцу више није сигурно.

ВУКОБРАТ: Добро, седи мало... Хоћеш један мартини?

ВЕРИЦА: Па... Ако баш имате...

ВУКОБРАТ: Набавио сам специјално због тебе.  
*(Сииа)*

ВЕРИЦА: Због мене? Немојте, председниче...

ВУКОБРАТ: Било ми је задовољство. Ево, и ја ћу да попијем један, мада ме чека пријем у општини, долази твој пријатељ Оцокољић.  
*(Сииа и себи)*

ВЕРИЦА: Председниче, вама је до шале, а мени гори под ногама!

ВУКОБРАТ: Не брини! Сад си под мојом заштитом. Живели!

*Верица пробра гуйљај, два, зајим искаји све.*

ВЕРИЦА: Баш је леп.

ВУКОБРАТ: Јесте. Из Италије. Набавио сам га преко Тиране, од неких Албанаца...

То је најкраћи пут.

ВЕРИЦА: Могу ли да замолим за још једну чашу?

ВУКОБРАТ: Због тебе је набављен, Верице, рекао сам...

*(Сија)*

*Пауза.*

ВУКОБРАТ: Реци ми, да нисам на време сазнао за Савин план, ти би стварно покушала да ме намамиш у мотел?

ВЕРИЦА: Не само покушала, него и успела, председниче. Обоје знамо да је тако.

ВУКОБРАТ: Тако је... Тако је... Верице, лепотице...

ВЕРИЦА: Само ми и даље није јасно како сте сазнали... Ко је могао да вам каже?

ВУКОБРАТ: Птичица!

*(Дуже чашу)*

ВЕРИЦА: Није, ваљда, тетка Милка? Немогуће. Значи, неко од новинара. Али, ко? И, зашто?

ВУКОБРАТ: Знаш, мало ми дође и жао што тај Савин план није успео... Без обзира што би то за мене био крај...

ВЕРИЦА: Свакако не бисмо отишли даље од трпезарије.

ВУКОБРАТ: А, да! Упале би оне барабе новинарске док вечерамо... Мало сам се занео...

ВЕРИЦА: Док се ви заносите, председниче, мене већ траже!

ВУКОБРАТ: Траже те? Ко те тражи?

ВЕРИЦА: Јутрос су се два непозната човека распитивала, јавила ми мајка.

Ви сте ми обећали...

ВУКОБРАТ: Па, зато си и спавала код мог Симе... Је л' чека доле, у колима?

ВЕРИЦА: Рекао је да ће да сачека.

ВУКОБРАТ: Нек чека. Он је човек од потпуног поверења. А и наоружан је.

Још један мартини?

ВЕРИЦА: Али, само један.

ВУКОБРАТ: Добро, Верице! Опусте се мало... Опусте се...

*(Пољуди је њо коси)*

ВЕРИЦА: Сазнали сте на време. У реду! Али, ја нисам морала да пристанем да преварим чика Саву и да му јавим да је све у реду. Могла сам да му јавим да је превара откривена.

ВУКОБРАТ: Тиме нико ништа не би добио, а ти би све изгубила. Овако, оно што нећеш добити од Саве, добићеш од мене, и опет ћеш моћи у Београд. Твој новац је овде. Ми држимо реч!

*Ойеј је њомилује, она усјане.*

ВЕРИЦА: Тај новац је само за услугу коју сам вам већ учинила!

**МРАК**



## VII

## ЧВАРЦИ

*Кабинет председника општине михајловачке, Саве Сладојевића. Сава, Пера и Лаза.*

- САВА:           Још ме глава боли... Не могу да схватим...
- ЛАЗА:           Узми, Саво, једну љуту. То је против болова најбоље.
- САВА:           Шта?!
- (Чииа с флаше)*  
Кајсијевача “Ранђеловић и син”! То си ми намерно потурио, битанго! Марш напоље! Марш!
- ЛАЗА:           Смири се, друже, мисли на срце, на крвне судове... Нисам ни гледао етикету. Ево, има лозоваче...
- (Сија)*
- САВА:           Онако да нас насамари... И да оде за посланика у Београд!
- ПЕРА:           Полако! Шансе су, још увек, пола – пола.
- САВА:           Е, сад си ме утешио! Повраћао сам пола сата од муке, кад сам сазнао. Моја Милка се жива препала...
- ПЕРА:           Па, имао си и шта!
- САВА:           Шта кажеш?
- ПЕРА:           Па, кажем, штета!
- САВА:           Тако да сам сад страшно гладан.
- ЛАЗА:           Зар ниси доручковао, друже? Ја сам, богами, мазно пола бурека!
- САВА:           Јесам, како да нисам. Ал’ кад је то било! И не може један доручак да надокнади толике душевне патње...
- ЛАЗА:           Што не наредиш да овде приреде нешто? И ја бих, већ, мало... што но се каже...
- ПЕРА:           И ја гласам!
- (Дуже два њрсиа)*
- САВА:           Не смем. Оцокољић само што није стигао. Опет ће да каже: председниче, зашто ждереш?! Ми хоћемо у Београд да те пошаљемо, а ти се понашаш као свиња! То би ме дотукло. Морам да трпим глад!
- (Пауза)*  
Е, али...

Свратим ја код Манде, касапина, а он каже: види, преседниче, ови чварци! Ко да сам за теб' правео!  
*(Вади из џеџа од сакоа џаџир с чварцима и сџавља на сџо. Из другог џеџа вади џола векне хлеба, џа сџавља џоред чварака)*  
 Ево!

*Навале сва џроџица.*

САВА: Полако, бре, новинари!

ЛАЗА: Пива немаш?

САВА: *(Преко zaloџаја)*  
 Пива немам.

ПЕРА: Може и ракија!

ЛАЗА: Може ракија.

САВА: Што да не може?

*Пера сџа свима.*

САВА: Једите брзо, да Оцокољић не дође.

ЛАЗА: Сад си реко, полако!

САВА: Полако, а брзо!

*Дижу чаше.*

САВА: Опет се нешто мислим, ко је у овом делу Шумадије бољи од мене, за посланика? Ко...? Нико! Умем с народом, народ ме воли; добар сам привредник, што кажу – тајкун; богат сам, паре не тражим – дајем паре! Слушам директиве. Не дам Косово – гласам за Европу! То вам је то, другови.

*Пауза. Жваћу. Пера долива ракије. Дижу чаше.*

САВА: Значи, нисте ме ви издали Вукобрату?

ПЕРА: Рекли смо ти већ десет пута!

ЛАЗА: Немамо никаквог интереса да те издамо.  
*(Жваће)*

САВА: То је тачно...  
*(Жваће)*

Дакле, ко је још знао? Знала је моја Милка, моја Милкица... Али, Милка мене обожава! Ви то знате врло добро. Је л' тако?

ЛАЗА: *(Грабећи чварке)*  
 Шта?

САВА: Како, шта? Зар није тако?

- ПЕРА: Тако је. Тако је, друже.
- САВА: Тако, него шта! Ми живимо у лепом, топлом, ево, рећи ћу, у савршеном браку! Добро, понекад... Али, то сад није важно. Она то никад не би могла да ми учини. А и зашто би? Зашто? Шта она има са Вукобратом? Је л' тако?
- ПЕРА: Тако је, друже.
- САВА: Значи, остаје једино Верица. Уосталом, она је јавила да је све у реду. Је л' јавила?
- ПЕРА: Јавила је.
- САВА: Ето, видиш! Звао сам је – недоступна! Тражио сам је – нигде је нема. Слао сам Грују Ждравца и Мику Слину њеној кући, али ни тамо је нема.
- ЛАЗА: *(Куйећи последње чварке из џајира)*  
Није могла у земљу да пропадне...
- САВА: *(Почиње озбиљно да се узрујава)*  
Али, зашто?! Не разумем зашто! Све сам јој обећао... Грдне паре! Опет ми се повраћа!
- ЛАЗА: То је од чварака. Много су масни.
- САВА: Повраћа ми се!
- ПЕРА: Узми мало ракије.
- САВА: Саће да дође Оцокољић, па ће да каже, опет пијеш као свиња, а оћеш у Београд, за посланика! Дај још једну!
- ПЕРА: *(Сииа му)*  
Нема бољег лека у Европи, а богами ни у Америци, од добре домаће препеченице! То ти ја гарантујем!
- Пију. Звони телефон на Савином столу.*
- САВА: *(У слушалицу)*  
Да? ... Молим? Ко? ... Да, да... Молим, молим, нека изволи!  
*(Прекида везу)*  
Скупљај папире! Долази!
- ЛАЗА: *(Триа џајире у џејове, Чистии мрве са стола)*  
Оцокољић?
- САВА: Јок! Вукобрат!
- ЛАЗА: Је л' наоружан?

- САВА: Оцокољић је тражио да га овде заједно чекамо.
- ПЕРА: Како ћеш сад?  
*Улази Вукобраћ. Дуѓа љауза.*
- ВУКОБРАТ: Како си, пријатељу?
- САВА: Па... Како сам? Добро сам... Само ме мало глава боли.
- ВУКОБРАТ: Да ти се, можда мало и не повраћа?
- САВА: Како? Откуд знаш?
- ВУКОБРАТ: Повраћање је честа последица главобоље.
- САВА: Код мене је обично главобоља без повраћања, а повраћање обично...  
Седи, хоћеш ракије? Чварке смо појели.
- ВУКОБРАТ: Ако имаш кајсијеваче.
- САВА: “Ранђеловић и син”?
- ВУКОБРАТ: “Ранђеловић и син”.
- САВА: Добра ракија...  
*(Сића)*
- ВУКОБРАТ: Најбоља. Живели, мој друже!
- САВА: Живели!  
*Пауза.*
- ВУКОБРАТ: Нема Оцокољића?
- САВА: Сад ће он.  
*(Долива Вукобраћу љиће)*
- ВУКОБРАТ: А, вас двојица, господо новинари, што се ви подгуркујете? Шта је вама смешно?
- ЛАЗА: Ништа није, него онако... Ми само онако...
- ВУКОБРАТ: Могли бисте, док чекамо, да сликате господина Саву и мене, за “Глас Михајловца”.
- САВА: Одлична идеја! Хоћеш да се рукујемо?
- ВУКОБРАТ: С тобом да се рукујем? ... Увек! Нека види боранија чаршијска како влада љубав између председника општине и председника партије. Је л’ тако, Саво, пријатељу стари?
- САВА: Тако је, мој Вукобрате!
- ПЕРА: Најбоље овде, према прозору.  
*Намешта их. Звони љелефон на Савином сићолу.*

САВА: Нисам вам ја телефониста! Имамо ми овде важија посла.

ПЕРА: Ево, овако, уважени председници... Овако... Сад пружите руку један другом... Тако! ... Смешите се... Искрено! И гледајте у мене, то јест, не у мене, него у...

САВА: Хајде, не торочи више!

*Севне блиц, оћварају се враћа, у кадар улази Мишко Оцокољић.*

МИШКО: Они се сликају!

САВА: Чекали смо вас, шефе! Хајте и ви – једну заједничку! *Оцокољић се рукује са Савом и Вукобраћом,*

МИШКО: Ко шта ради, ви се овде, изгледа, само сликате... Као да сте све друге послове посвршавали! Иду избори!

САВА: Ми то због избора! Због политичког маркетинга, гос'н Оцокољићу! За "Глас Михајловца". Хајдете и ви једну са нама!

МИШКО: Само једну! Па, онда, нека господа новинари изађу. Ово ће бити затворени састанак интерног типа, разумете ли?

САВА И

ВУКОБРАТ: Разумемо, шефе!

МИШКО: Хајде, ти, брже! Шта си се избечио?

ПЕРА: Разумем, шефе! Ево, овако... Тако, господо! Господин Оцокољић овде. Тако... Пажња! Осмех... Птичица! Хвала лепо, то је све, господо!  
*(Лазу)*

Шта ти бленеш? Понеси статив!

ЛАЗА: Разумем!

*Пера и Лаза излазе.*

САВА: Да ли сте доручковали, гос'н секретару?

МИШКО: Шта?

САВА: Мислим... да ли сте? После можемо код "Ловца", да вас мало почастимо... Ја сам, већ... тамо служе медвеђе шапе, па медвеђе кобасице... Па, онда... А чварци су најбољи код Манде, касапина...

МИШКО: Доста, Сладојевићу!

САВА: Како ви кажете, шефе! Ја сам, само...

МИШКО: Ућути, већ једном, барabo михајловачка!

- САВА: Како? Ви мислите да је Вукобрат бољи? Ја сам уплатио! Ја сам све уплатио! Дао сам све што сте тражили...
- ВУКОБРАТ: И ја сам уплатио, пријатељу. И то, без михајловачких намештаљки.
- САВА: Шта? Какве...?
- ВУКОБРАТ: Знаш ти какве! Боље да ћутиш и да се покријеш ушима!
- МИШКО: Молим! Какав је то разговор високих функционера!?
- САВА: Ја не знам, стварно, гос'н секретару...
- ВУКОБРАТ: Хоћеш да те ја подсетим, цмољо? Хоћеш да ти кажем ко ми је рекао?
- САВА: Нећу! Ништа ја нећу! Ништа ја не знам! Мене глава боли!
- ВУКОБРАТ: А, је л' ти се повраћа?
- МИШКО: Доста, више! Доста! Сад ја говорим! Не интересују ме ваше михајловачке намештаљке, никакви ручкови, чварци, ни медвеђе, ни било какве друге шапе! Враћам се одмах у Београд.
- Пауза. Сииа себи киселе воде.*
- САВА: А, оно што смо...?
- МИШКО: Ви сте наши највећи представници овде. Не понашајте се, молим вас, као барабе! Партија вам захваљује на добровољним прилозима, и умеће то да цени... Али, партија се не може поткупити!
- Пауза. Оцокољић њије киселу воду. Вукобраћ и Сава га гледају нећиремнице, отворених усћа.*
- МИШКО: Дакле, што се тиче кандидата за народног посланика из вашег краја...
- САВА: То!
- МИШКО: Европа тражи већи проценат жена у народној скупштини...
- ВУКОБРАТ: Каквих, сад, жена, Оцокољићу?!  
МИШКО: А, требају нам и млађи кадрови, па смо одлучили да кандидујемо вашу Верицу, као провереног и поузданог партијског активисту...
- ВУКОБРАТ  
И САВА: Верицу!!!

**МРАК**

## VIII

## СВЕ ЈЕ У РЕДУ

*Пред зградом михајловачке ојшћине. На клупи седи Верица и пребира по великој њујиној торби. Наилази Зоран.*

ЗОРАН: Верице!

ВЕРИЦА: Кад год полазим на пут, добијем кијавицу!  
*(Вади из њујине торбе њакеџић њаџирних марамџца)*

ЗОРАН: Ти путујеш?

ВЕРИЦА: Видиш...

ЗОРАН: У Београд?

ВЕРИЦА: У Београд.

ЗОРАН: Али...

ВЕРИЦА: Морам.

ЗОРАН: Тражио сам те свуда... Нигде те није било!

ВЕРИЦА: Имала сам, ових дана, неких...

ЗОРАН: И ја сам имао, али, хтео сам... Знаш, морам да ти кажем...

ВЕРИЦА: Кажи, дечко мој!

ЗОРАН: Рекао сам оцу да желим у Београд. Да студирам...

ВЕРИЦА: И?

ЗОРАН: Зачудио се.

ВЕРИЦА: Зато што те добро познаје.

ЗОРАН: Ја стварно то желим.

*(Пауза. Гледа је заљубљено)*

Много сам размишљао о свему...

*(Пауза)*

Знам да је време... Доста је било кинеског! Нин хао ма? ...

*(Смеши се, ња се уозбиљи)*

Знам да морам да преузнем одговорност. Ето, учићу ту економију, мада... Али, добро, боже мој... Није ни то толико... Можемо и кафу да попијемо, код "Црвеног петла". Видиш, запамтио сам!

*(Пауза)*

Зашто тако брзо идеш? Мислио сам да бисмо могли...  
Можда смо могли...

*(Пауза)*

ВЕРИЦА: Шта, Зоране?

*Пауза.*

ЗОРАН: Да ли си размишљала о мојој...?

ВЕРИЦА: О твојој понуди?

*(Смеиш се)*

ЗОРАН: Да. Тај стан... То тебе не обавезује ни на који начин.

ВЕРИЦА: *(Помилује га њо образ)*

Мали мој дечко... Жао ми је. Покушај да машташ без мене.

ЗОРАН: Зашто? То би баш било... Па, шта ћеш ти да радиш у Београду? Зар нећеш и ти да студираш?

ВЕРИЦА: Бићу народни посланик.

ЗОРАН: Молим?! Шта ћеш да будеш?

ВЕРИЦА: Народни посланик, чуо си!

ЗОРАН: Ти?

ВЕРИЦА: Зашто? Мислиш да нисам способна?

ЗОРАН: Ма, не... него... Откуд, сад...?

ВЕРИЦА: Јутрос су ми јавили да је донета таква одлука. Потребни су им млади људи... Младе жене... Свакако сам мислила да напустим Михајловац. Доста ми је, више, михајловачких намештаљки!

ЗОРАН: Чега?

ВЕРИЦА: Није важно. Свега ми је доста!

*Из Ойшићине излази Оцокољић. Креће љраво љрема Верици. Весео је и бодар. За њим, на извесном одстојању, Вукобрај и Сава. Иза њих, Пера и Лаза. Пера љрави један снимак.*

САВА: Ено је Верица! Ено је!

*Хоће да љојури љрема њој. Пера и Лаза га зграбе и, док се овај койрца, одвуку га у ойшићину. Оцокољић долази до Верице, не обраћајући на Зорана никакву љажњу. Зоран усћукне два, љри корака, не скидајући љоглед са девојке.*



МИШКО: *(Узима Верицину њуџину торбу)*  
Јеси ли ме дуго чекала?

ВЕРИЦА: Не, драги, све је у реду!

МИШКО: Хајдемо! Кола нас чекају.

*Излазе. Зоран дуго љледа за њима, заштим се окреће Вукобраћу, који сћоји, занемео, испред ошћине.*

ЗОРАН: Тата...

ВУКОБРАТ: *(Као да се буди из заноса, једва примећује сина)*  
Ти си, Зоране?

ЗОРАН: Тата! Даћеш ми оне кључеве од пекаре!

**МРАК**

**КРАЈ**